Не зови, не мани, я не знаю тебе.
Ти не ти, ти мара, ти лиш привид, ти сон,
В мене любка була, але вмерла вона,
І любив її так, що квилить в серці стон.

В мене любка була, така гарна, як рай
І чарівна, як сон, як привабні світи,
І подібна ти їй, ти подібна їй, знай!
Та усе то не ти, то не ти, ні не ти.

В мене любка була, я любив її страх!
Я, мов тінь її, біг по слідочкам її.
А вона моє серце жбурнула на шлях
І стоптала святі почування мої…

В мене любка була… Ненавиджу її!
Ненавиджу тебе, ти подібна її.
А цілую тебе, щоби люто помстить
Почування ображені в серці мої.